

LUPUL PÂRCĂLAB și alte

SNOAVE

CUPRINS

Lupul pârcălab.....	3
Turcul și munteanul.....	9
Măgarul cu doi stăpâni.....	13
Boierul și slugile	16
Ion și peștele.....	19
Ba e tunsă, ba e rasă!	21
Văcarul și turcul	24
Ce doresc copiii	27
Doi mincinoși.....	30
Copilul prostuț	35
Surzii	38
Femeia leneșă.....	42
Almeș-balmeș	45
Înțelepciunea bătrâneții.....	52
Popa și haiducii	61
Țiganul și catârul.....	65
Bai Giora și fluierul	69
Bai Giora și cizma.....	77
Bai Ganea clocește	80
Nastratin Hogeia	83

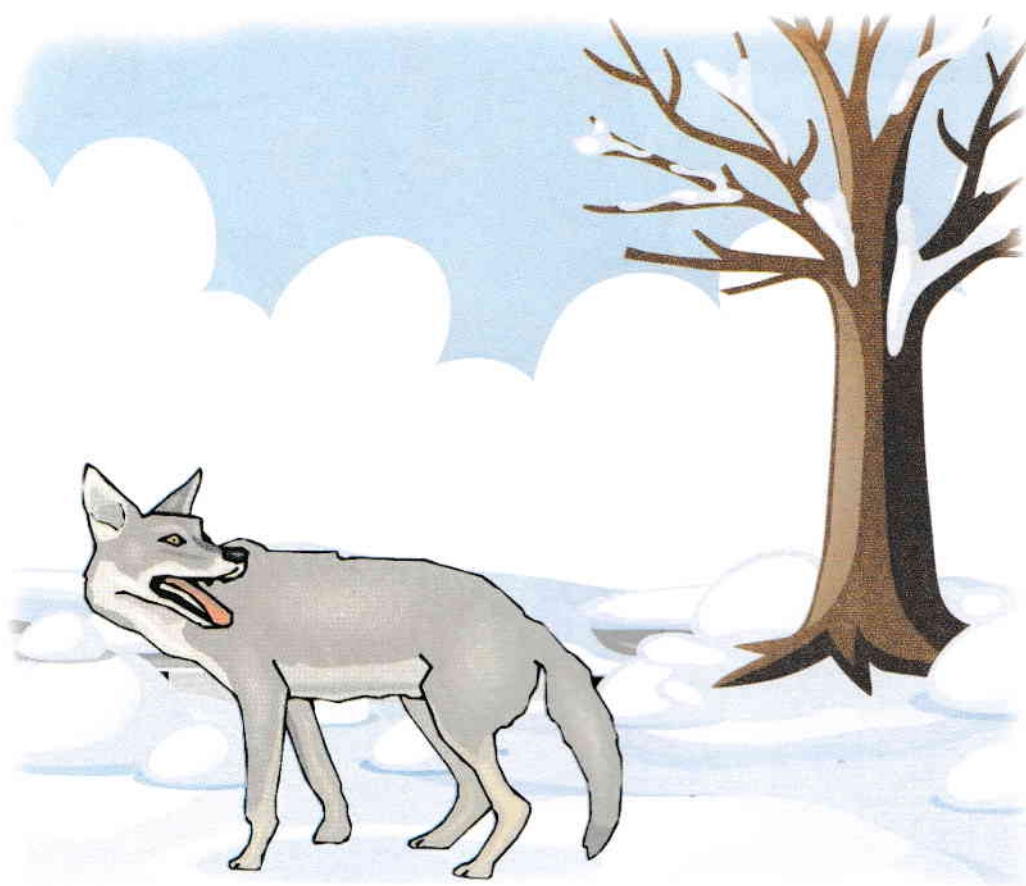

ra iarnă. Pământul se acoperise de zăpadă. Se zicea că ninsoarea ce căzuse era de patru palme domnești. Era una din iernile cele mai grele. Lupul, flămând, ieșise din pădure și ținea poteca. Mergând pe cărare, se întâlnește cu un asin. Vederea prăzii sale atât îi ațâtase pofta de mâncare, încât îi lăsă gura apă; mai cu seamă că nu-i știa de rost de vreo trei zile.

— Stai să te mănânc, blestematule, că iaca sunt lihnit de foame!

— Ce mai treabă; parcă altceva mai bun n-ai de făcut, răspunse asinul. Că o să mă mănânci, știu; ești bun de una ca aceasta. Dară ce o să alegi din mine, un biet dobi-

toc slab, prăpădit de boală și osteneală? Deocamdată, îți vei momi o foame, dară pe mâine?

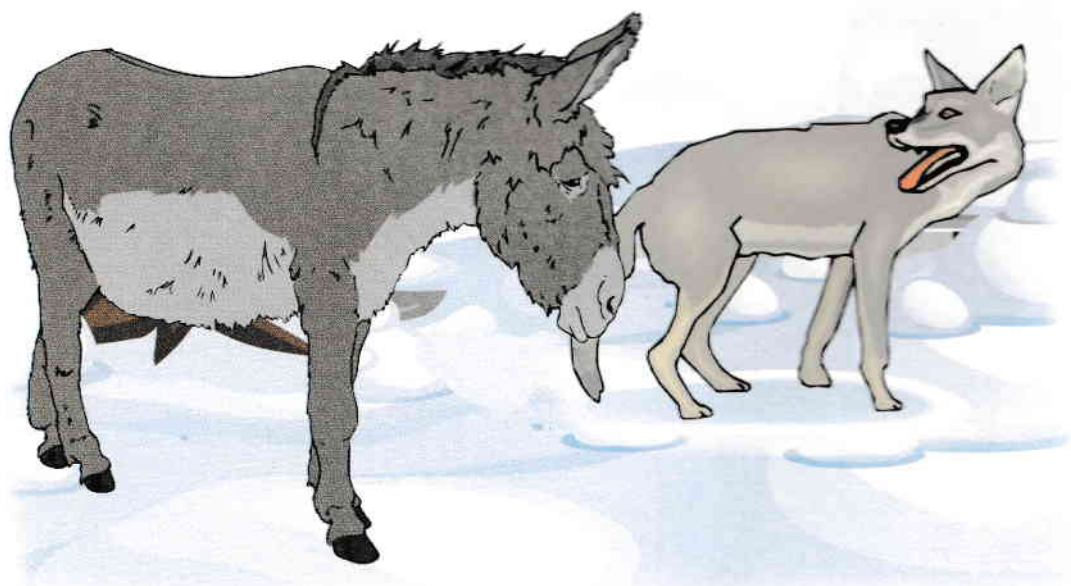
— Bun e Dumnezeu. Dacă mâine nu voi da peste vreun vânat, găsesc eu poimâine, și de foame nu mă lasă el să mor.

— Așa este. Însă nu este mai bine să ai în toate zilele cu ce să-ți umpli bărdăhanul și fără să muncești?

— Ba da, se grăbi lupul a răspunde; însă eu știu alt meșteșug decât pe acela ce l-am învățat.

— Eu cunosc un altul. Și, dacă vei binevoi, n-ai decât să mă ascuți și vei scăpa de lipsă și de foame. Aș fi voit să mă folosesc eu de ceea ce am să-ți spun; dară eu nu știu de ce toate dobitoacele râd de mine. Ce dacă urechile îmi sunt lungi, alte animale au cozi lungi, boturi lungi, coarne și, cu toate astea, ele nu sunt așa de râs ca mine.

— Ia lasă astea și spune iute că n-am timp de pierdut!

— Ascultă. Pârcălabul din satul nostru a murit; toți sătenii ar voi să fie pârcălabi, și din această cauză tot satul este învrăjbit. Mai bucuros ar alege pe un străin decât pe unul din ei. Și, ca să-și împlinească dorința, ma trimise pe mine să aduc pe oricine voi întâlni. Dumnezeu mi te scoase în cale și eu te povățuiesc să nu mai întârzii și să vii cu mine.

— Și ce bine poate să-mi aducă aceasta? întrebă lupul; tu îmi ziseși că voi scăpa de neajunsul foamei.

— Tocmai aceasta. Pârcălabul, după cum se știe, este capul satului. Oițele, mieluseii, găinile, purceii, toți sunt sub ascultarea lui. În fiecare zi vei putea alege câte una pentru prânzul dumitale, fiindcă pârcălabul nu este el, degeaba pârcălab.

— Dacă este așa, te ascult, hai să mergem.

Și porniră amandoi spre sat; asinul înainte și lupul după dânsul; asinul se tot uita înapoi și lărgea pasul; lupul, plin de bucurie, cu mațele chiorăinde și mândru, îl ținea de scurt și mergea aproape de măgar, spre a nu-i scăpa din gheare un așa chilipir.

Abia ajunseră la marginea satului și asinul o rupse de fugă; lupul după el. Țăranii, văzând că intră lupul în sat, săriră cu mic cu mare, cu ciomege, cu topoare, cu bulgări, dădură chiote, îl loviră și luară pe lup în goană cu câinii. Cât p-aci să-i rămână pielea pe-acolo; de chiu, de vai, scăpă de moarte, dar huiduit, lovit și cotonogit. Nicinu prinse de veste când ajunse în pădure peste nămeți și troiene, ostenit, de era să crape fierea în el. Aci cugetă el că trebuie să se odihnească puțin.

Tocmai p-atunci, un călugăr, care se întorcea la schitul unde era închinat, trecea prin pădure și, văzând lupul flămând, alergând cu limba scoasă de un cot, de frică, luă rasa în cap, se făcu ghem și se culcă pe zăpadă.

Lupul crezu a fi găsit cel mai nimerit loc de odihnă, punându-se pe această buturugă pârlită, după cum o credea el că este, și începu a-și imputa zicând:

— Moșii mei pârcălabi n-au fost, tată-meu, asemenea, n-a fost pârcălab, cine mă puse pe mine a crede că eu aș fi bun de o asemenea slujbă? Rămăsei și nemâncat! Crăp de foame și de osteneală. N-are cine mă lua de coadă și să mă învârtească, și să mă învârtească până mi-o rupe și coada; măcar să mă aleg cu atât.

Călugărul n-așteptă să mai zică încă o dată lupul ceea ce credea el că-și spune numai lui însuși și făcu tocmai precum se temea lupul: că nu o să se găsească nimeni cine să-i facă și ăst neajuns.

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE

1. Cu cine s-a întâlnit lupul când a ieșit din pădure?
2. Ce i-a spus măgarul că vor sătenii să-l facă pe lup?
3. Care a fost reacția sătenilor când a văzut lupul intrând în sat?
4. Ce i-a făcut călugărul lupului?